

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

In the mood for love : antologia prozei erotice feminine din România /

selecție și pref. de Marius Conkan. - Pitești : Paralela 45, 2019

ISBN 978-973-47-2989-0

I. Conkan, Marius (antolog. ; pref.)

821.135.1

In the Mood for Love

Antologia prozei erotice
feminine din România
Selecție de Marius Conkan

Cuprins

Cuvânt înainte.....	7
Râșniță cu păun [Ana Barton]	11
Povești de amor [Magda Cârneci]	29
Coda [Magda Cârneci]	35
A treia prezență [Magda Cârneci]	37
Atingerea [Ruxandra Cesereanu]	41
Un an în Paradis (trei fragmente) [Liliana Corobca]	53
Păpușa Charlie [Ana Donțu]	65
Femeile occidentale n-au onoare (fragment) [Laura T. Ilea].....	81
nevăzută, medeea [Alina Nelega]	93
Strălucirea [Cristina Nemerovschi]	107
Ziua când te-am primit [Veronica D. Niculescu]	119
Trufia morții [Dora Pavel]	131
Teniși de Drăgășani [Nora Pavel]	143
Alegerea [Alina Pavelescu].....	157
Ziua funigiilor [Marta Petreu]	173
Scandal de familie [Andreea Răsuceanu]	183

Ana Barton

A scris *Prospect de femeie*, *Mamifer și Jurământ de rătăcire* (publicate la editura Herg Benet între 2014 și 2016), dar și cele două cărți-album *Foto splendid – Colecția Costică Acsinte: Viața socială și Doamne și domnițe* (editura Atelierele Albe, 2016). A contribuit la *Cartea simțurilor*, volum colectiv (21 de autori contemporani), coordonat de Dan C. Mihăilescu (editura Humanitas, 2015). Tot la editura Humanitas, în 2016, a publicat volumul *Pervazul lui Dumnezeu*. Cea mai recentă carte a sa, apărută la finalul lui 2018 la editura Herg Benet, este romanul *Nemuritorii de rând*. Fragmentul din această antologie este parte din romanul pe care-l scrie acum, *Aici a început o iubire*. Următorea notă o reprezintă esențializat pe Ana Barton, în cuvintele autoarei: „Cred că frica e mantia în care ne-nvelim carnea, în căutarea siguranței mântuitoare. Și siguranța aia nu vine niciodată, avem parte de petice subțiate, rărinite, care se sfâșie una-două, numai dacă dă un pic lumina-n ele. Ne trezim iar și iar goi și vulnerabili, întinzând mâinile după acoperământul fricii, singura siguranță pe care o poate avea un om în timpul vieții. Din cauza ei, nu iubim cu toturile noastre. Să nu ne doară și pe sub vânătaia spaimei“.

Râșniță cu păun

A închis telefonul, apăsând compulsiv pe butonul roșu de cinci-șase ori. Se simțea de-a dreptul proastă în fața tehnologiei, nu doar depășită. Iar asta era doar un telefon fix, doar că n-avea fir. Avea însă butoane în două culori. Pentru Una, era suficientă treaba asta ca să se sperie, mai ales că, în loc să fie mai ușor de manevrat decât ăla bătrân, legat c-o coadă de purcel de priză, ăsta tânăr, cu care se putea plimba prin toată casa, avea prea multe nenorocite de butoane, moi toate, de trebuia să-ți înfigi buricele degetelor în ele sau chiar unghiile, ca să-nchizi un amărât de apel sau să inițiezi altul. Totuși, doar începutul și sfârșitul erau grele, între ele se lățeau însă ore multe în care Una vorbea cu Sergiu, își făceau planuri de viitor scurt și viitor lung, ea își regla răsul după camera din care vorbea, când ești în baie, râzi mai încet, că ți-l amplifică până la groază ecoul, făceau dragoste câteodată, cam o dată pe săptămână, uneori chiar de două ori, când avea ea curaj, că el nu-ndrăznise niciodată. Bine, doar prima dată, dar nici măcar atunci, înțelesese ea greșit și-apoi se simțise o depravată, o oribilă, o aia, numai că Sergiu știa întotdeauna cum s-o extragă din penibil, cu un fel de blândețe abruptă, cu totul neverosimil, dar eficient și, la naiba!, atât de practic, cam cum ai scoate discret un fir de păr de viezure melivor rătăcit din viitor în supa organică. Nu fusese rău deloc, atunci își arătase noul telefon fix valoarea, fiind făcut parcă să stea împăcat cu soarta între ureche și claviculă, sprijinit de amândouă, ca un bunic bețiv, rezemat deopotrivă de gard și de zidul fântânii.

Avea forma aerului dintre ele. Atunci îl acceptase Una, chiar dacă nu-l iubea. În anumite momente, era mină de aur.

Sergiu era dragostea Unei, un medic plecat de zeci de ani din țară, celebru în patria lui cea nouă și transoceanică. Se cunoscuseră pe net și se îndrăgostiseră de la primul e-mail. Își scriseseră vreo cincizeci în prima zi, apoi făcuseră schimb de numere de telefon și deja la miezul nopții, după ce Unei, din cauza emoției, a, nu, datorită, îi trecuse ca prin minune o nenorocită de răceală atipică. Da, exact în alea câteva ore în care scrisese și citise cu febrilitate e-mailurile, asta după ce consumase o rolă de hârtie igienică instituțională. Se auziseră apoi pentru prima dată la telefon, iar ea aproape leșinase în mașină din cauza neașteptatului atac de nesigurătate sau validare sau ce-o fi fost aia. O percepuse ca fericire, dar nu se mai încredea prea mult în percepțiile ei în ultimii ani. Oricum, avusese senzația acută că nu mai e nimenă, un pumn bun într-un plex cam umbrit. De-atunci, începuse nebunia. Își scriau zeci de e-mailuri zilnic, vorbeau de la unșpe la unu noaptea, apoi dormeau până pe la cinci-șase dimineața, pentru ca s-o ia de la capăt pentru alte câteva ore bune. Când el se ducea la culcare, ea se pregătea să plece la birou. Șapte ore diferență de fus orar.

Ciudat, nu-l căutase niciodată la celebrul spital american la care lucra, la care zisese că lucrează. I-a zis Dan, prietenul ei bun, la vreo jumătate de an de când îi povestise ea de Sergiu, da' tu l-ai verificat pe ăsta vreodată, Una? Se făcuse foc pe Dan, cum adică să-și verifice ea dragostea vieții? Aia e una și vine numai la vreo câțiva aleși într-un secol. Și nici măcar pe toate continentele. În plus, se trezise și ăsta după o jumătate de an, când ea era îndrăgostită fedeleș. Sergiu o rugase să vină ea în America, programul lui nu-i permitea, dar Una refuzase, nu-i plăcea să plece din țară, iar până acolo era de neconceput. În plus, să vină Făt-Frumos la Cosânzeana, nu invers, că doar nu era Ileana vreo disperată. Adevărul e că aveau o relație superbă, fără rest. Singura problemă era că nu se văzuseră încă, dar urma el să vină în vară, în vacanță, rezistau ei până atunci. Erau amândoi trecuți de patruzeci de ani,

el chiar se-apropia de cincizeci, aveau încă mult de povestit din ce trăiseră până atunci, era abia începutul lui martie.

O mai apucase și pe Didona, prietena ei din liceu, să pună la-ndoială adevărul relației ăsteia. Nu pune toate ouăle-ntr-un coș, Una, îi spusese la Crăciun. Se supăraseră și pe Didona. Nimeni nu înțelegea că Sergiu era bărbatul vieții ei, mult-așteptatul, minunatul, cel mai potrivit. În orele alea multe, zilnice, în care își consumau dragostea la telefon, Una se-ncărca așa cum nu se-ncărcase niciodată, ca o baterie nepământeană, care se-mbolnăvește de aură dac-o lași prea mult în priză. Toată lumea-i spunea că radiază și putea chiar și ea să observe asta. Dimineața, în oglindă, după cele trei-patru ore de vorbit cu Sergiu, când se privea înainte să intre-n duș, arăta ca o femeie care tocmai făcuse dragoste. Uneori, chiar așa și era, chiar dacă mai apoi, pe drum sau la birou, zâmbea rușinată când își amintea. Dacă i-ar fi spus cineva cu cinci luni în urmă c-o s-ajungă să facă dragoste la telefon, ar fi sunat salvarea, să-l interneze pe dezaxat. Acum i se părea normal. Normal, în condițiile date. Relația lor crescuse în câteva ore cât altele în luni sau ani, era absolut natural să ajungă și acolo. În plus, pornise de la eroarea aia de rețea, când nu s-au auzit bine, iar ea a-nțeles că el asta și-ar dori. Terminaseră conversația, venea weekendul, Una a sunat-o pe Cătălina, prietena ei, care pleca la munte, și i-a zis dă-mi cheile de la tine, vreau să mă duc să stau liniștită acolo, să nu mă deranjeze nimeni măcar câteva ore, sunt obosită, Cătă, iar casa mea m-apasă prea tare când sunt epuizată.

A ajuns târziu, Cătălina stătea în partea cealaltă a orașului, a intrat și n-a aprins lumina, însă s-a dezbrăcat de tot din hol. Și-a lăsat hainele la ușă și-a zâmbit. Acasă n-ar fi făcut niciodată așa ceva. Acasă se făcuse deja acușcă. A aprins o lampă chioară de pe hol, fata asta avea o relație stranie cu lumina, niciun bec puternic în toată casa, și de-acolo a trecut în bucătărie, să-și facă un ceai la filtrul de cafea. Când a fost gata, și-a luat cana și s-a dus la fereastră, unde era bucata de canapea care-i plăcea ei cel mai mult și pe care stătea mereu când venea la Cătălina. Una pe care era mereu un acoperământ ca o mișoasă, dar ceva modern, industrial, ușor și parcă mult

mai pufos. Una pe care nu stătuse niciodată goală. A lăsat cana pe măsuta de sticlă și s-a-ntins. Și-a pus mâinile sub cap și se uita pe fereastră, la ceața de-afară care era ca un vâl între ea și viață, între ea și bucurie. Abia atunci a înțeles ce voise să spună Nin despre mistral. Ceața aia era mistralul ei. Sergiu sunase când Una era pe cale s-adoarmă. Când i-a auzit vocea, a trecut-o un frison puternic. Nu sunt acasă, iubitele, i-a spus, am venit la Cătălina și mi-am făcut curaj. Pentru ce? întrebuse el. Pentru tine, ca să putem să ne iubim. Te rog doar să începem repede, altfel mi se va face rușine, poate și frig, oricum, o să mă-mbrac, o să mă-nvinovățesc și apoi o să-mi pară și rău. Poate o să mă simt o stricată și n-o s-o mai pot face altă dată. Sergiu își intrase imediat în rol și-i spusese tot ce era mai bun de spus pentru ca pe Una s-o scuture un orgasm ca o erupție vulcanică în câteva minute. Își revenise repede, iar conversația se legase ca și cum nu se-ntâmplase nimic. Sergiu parcă o cunoștea mai bine decât se cunoștea ea, știa exact ce și când să-i spună și, mai ales, ce să nu spună niciodată. Așa se și îndrăgostise ea, avea senzația, că, dincolo de ocean, peste ocean, peste o lume-ntreagă, cineva o ține-n brațe. Doar către finalul conversației, pe la două noaptea, Sergiu îi mărturisise că el n-a sugerat nicidecum să facă dragoste la telefon, din cauza întreruperilor de pe fir înțelesese ea asta. Una a râs homeric, nu s-a simțit idioată, nu s-a-nroșit, așa cum făcea în momentele postgafă. S-a simțit frumoasă și curajoasă, împlinită și puternică. Neînțelesurile pot fi mult mai spectaculoase decât înțelesurile, Sergiu, îi spusese și trăsesse cerga aia fină pe ea, că se răci-se un pic în casă. Sunt fericit că n-ai înțeles bine, iubito, mă duc luni să vorbesc cu cei de la compania de telefonie de la mine, să-i întreb cât costă să bruieze câteva secunde la o oră la fiecare convorbire, că mai vreau neînțelesuri de-astea. Una răsese nebunește, de-aia-l iubea, și de-aia, o făcea să râdă până pe șira spinării, râsul ăla mă-duvos, total, definitiv, nu râs de cap sau de piept ori de diafragmă, râs din ăla retractil, evanescent. Sergiu rămânea în ea cel mai mult prin râsul pe care i-l dăruia, mai mult decât prin erudiția lui ameți-toare, deși și aia era importantă, foarte importantă.

Când Una a aflat c-o să plece în aprilie în delegație la Maastricht, relația ei cu Sergiu era înflorită la maximum. El se interesa cum și unde și-ar putea ea continua doctoratul, își făceau planuri să-și construiască o casă, casa lor, au petrecut trei săptămâni s-o deseneze din cuvinte și s-o mobileze complet, tot din ele. Dacă totuși te hotărâști să vii aici până ajung eu, în vară, zisese Sergiu, să știi că acum am trei camere și nici să nu-ți treacă prin cap că va trebui să dormi cu mine, e absolut indecent și scandalos, poate nu-ți place de mine, nu ne-am văzut decât în fotografii, una-i una, alta-i alta, poate nu te atrag, te rog să nu-ți faci nicio grijă, te apropii de mine numai dacă vrei tu. Dar asta nu e valabil și pentru tine, Sergiu? întrebuse Una, c-o frică mică în stern. În niciun caz, tu ești mult prea frumoasă, ca un foc de frumoasă. Ateu cum sunt, tu mă faci să mă-nchin lui Zarathustra. Una simțea cum i se-ntetește sângele și-o ia la fugă prin capilare.

La Maastricht n-avea ea să stea mult, doar o săptămână, mer-gea singură și trebuia s-acopere munca a trei oameni, așa c-avea să fie cumplit de obositor acolo. Iar o să meargă-n străinătate și n-o să aibă când să viziteze nimic, o să vadă orașul din mers, așa cum se-ntâmplase cu toate celelalte orașe în care fusese în dele-gații în anii din urmă. Luna aia până la plecare a trecut ca o cli-pire mai lungă. I-a spus lui Sergiu că vor vorbi puțin în fiecare zi, iar el, înțelept ca un șaman, a zis că nu-i decât o săptămână, re-cuperează ei la-ntorcere. Așa că Una a plecat cu inima ușoară din punctul ăsta de simțire, că altfel, deloc. Nu-i plăcea să iasă din țară, chiar dacă adora zborurile. Mereu se gândea c-ar fi cea mai rapidă moarte, scurtă și spulberătoare, o moarte în care ea n-ar fi vinovată de nimic, moartea absolvitoare. Și-a făcut bagajele în completă necunoștință de cauză, ca-ntotdeauna. Asta era o acțiune care o depășea iremediabil. Când făcea bagaje, Una își amintea de toate problemele și nenorocirile prin care poate trece un om ple-cat de-acasă și, din acest motiv, înghesuia în ele tot dulapul, plus dulapul de medicamente și o parte din dulăpiorul de ceaiuri. Dacă nu era singură într-o călătorie, iar acum era singură pentru prima dată, toți ceilalți aveau parte de imensa cochilie care era bagajul ei.

Doar chiloți nu mprumutase nimănui, dar asta pentru că de chiloți încă nu avusese nimeni nevoie. Oricum, dacă mergeai cu Una undeva, nu aveai cum să răcești, nu te durea nimic, nici de căldură nu puteai suferi, iar în ce privește ceaiurile, era raiul aromelor și gusturilor, asta pentru că ea nu credea că exista vreun loc pe Pământ care să-i poată satisface exigențele în materie.

A avut un zbor cu escală, lungă escală, nouă ore, și-a ajuns foarte târziu la Maastricht. Avea o hartă, însă Una se putea împrieteni și cu păianjenii sau cu câinii sălbatici africani, dar nu cu hărțile, niciodată cu hărțile, nu înțelegea nimic din ele. Nu o dată se surprinsese uitându-se pe cer, în căutarea adresei, nicidecum înainte, înapoi, la stânga sau la dreapta. Însă acum era noapte, pe cer erau doar constelațiile, singurele hărți pe care le știa Una, ba încă pe dinafară. A întrebat pe cineva în aeroport, i-a arătat și harta, omul a zis ceva de un taxi, că ar fi cel mai bun, dar Una nu voia s-audă niciodată de așa ceva. Trebuia să se descurce singură, trebuia să-nvețe, pentru numele lui Dumnezeu, să se descurce și cu spațiile pământeste. A ieșit din aeroport și-a dat destul de repede peste o stație de autobuz. A mai arătat cuiva harta, iar omul i-a făcut semn către autobuzul care tocmai venea. O să vă lase destul de aproape, de acolo puteți merge pe jos, chiar și cu astea. Și i-a arătat spre cele două trollere, unul mare, foarte mare, și unul mic, adică mediu, amândouă stând să crape.

Când a coborât, era singură în stație și aproape singură pe stradă. Ca mereu, primul lucru care i-a trecut prin minte a fost că n-o să se descurce. Un dialog chicotit a scos-o însă din gândurile auto-sabotoare. Două chinezoaice treceau pe lângă ea, vorbind încet și ascuțit, cumva cum europenii n-ar putea. Le-a întrebat de adresă, dar fetele au dat din cap că nu știu și-au zâmbit ca și cum ar fi știut. Bine că sunteți mulțumite că habar n-aveți, și-a spus Una, iar în clipa următoare s-a învinovățit. Nici nu e treaba lor să știe, e treaba mea. Și-a pus geanta cum o poartă poștașii, a apucat trollerul cel mare cu dreapta și pe celălalt cu stânga și-a pornit înainte, într-un înainte pe care l-a decis în timp ce își potriveau bagajele. Mergea încet, uitându-se la vitrinele luminate palid, Cătălinei i-ar plăcea aici, cu

lumina asta moartă, când i-a atras atenția zâmbetul unui om care a privit-o scurt și a salutat-o. Una s-a uitat tâmp la el și nu i-a răspuns. A mers mai departe, gândindu-se că o fi fost confundată. Însă omul i-a apărut din nou în față, brusc, i-a zâmbit și mai larg și-a întrebat-o dacă ar vrea s-o ajute cu bagajele. Nu, mulțumesc, sunt doar mari, nu și grele, mă descurc. N-a zis nimic despre faptul că erau incomode, a strâns buzele și i-au dat lacrimile. Era obosită și speriată, într-un oraș străin, cu o hartă probabil bună, dacă ar fi fost în stare să o decifreze, era iar cu ea însăși, doar cu ea, numai că nu acasă, nu în țară. Ea cu ea, nicăieri, iar gândul a-nfuriat-o. Mâna dreaptă a dat drumul trollerului și-a șters cu ciudă lacrimile, dintr-o mișcare aspră.

A traversat o stradă și din față i-a apărut același om. Nu mai zâmbea. I s-a uitat în ochi și i-a zis înțeleg că poți singură, dar de ce să te obosești atât, la ce-ți folosește? Dar tu de ce mă urmărești, n-ai treabă, ce vrei, de fapt? i-a răspuns cu fontă-n ochi Una. Nu am, tocmai am ieșit de la muncă, pot să nu mă grăbesc spre casă, mâine e sâmbătă și lucrez doar seara, târziu. Pari pierdută și îndârjită, o combinație care nu m-a lăsat să-mi văd de drum. Și-a pus mâna pe mânerul lung al trollerului mare, iar Una i l-a cedat. Zi-mi unde mergi, ce cauți, ce căutăm, a spus bărbatul blond, înalt, filiform. Ea a scos harta și i-a arătat unde trebuie s-ajungă. Nu știu să citesc hărți, a scâncit. E pe-aici, prin cartier, nu știu exact unde, dar vom găsi, nu te las singură, a adăugat el, surâzând doar cu ochii. Una a oftat, a chinuit și ea o tentativă de zâmbet și s-a așezat la start, de-a stânga bărbatului care o aștepta cuminte, pregătit. Au mers o vreme în liniște, el urmărind cu atenție harta, apoi Una s-a oprit și-a zis iartă-mă, m-am purtat ca o proastă, tu ești singurul care chiar a vrut să mă ajute. Eu sunt Isac, i-a răspuns bărbatul fără să se oprească. Una mă cheamă, ceea ce în limba mea s-ar putea traduce și prin singura. Singura neajutorată și încăpățânată, în cazul ăsta. Isac a râs reținut, Una a hohotit. El i-a făcut semn cu mâna c-au găsit micul hotel, cu parc în față. Ea a râsuflat sfârșită. Acum s-ar fi putut întinde și pe jos. Mă duc să mă cazez, urc bagajele și mă-ntorc să fumez o țigară cu tine, i-a zis ea. E OK? Perfect, a răspuns Isac, te-aștept aici, pe bancă, nu intru.

La recepție a mers totul rapid, n-a mai dus nici bagajele, ci le-a lăsat jos, în hol, și s-a-ntors la el. Au vorbit vreo oră, poate două, iar la plecare Isac a-ntrebat-o dacă ar vrea, printre picături, să vadă un pic orașul lui natal în zilele următoare. Ea i-a dat o carte de vizită, sună-mă, o s-alerg ca un cal, nu știu cum ne-om potrivi, dar poate reușim măcar o dată. S-au despărțit simplu, strângându-și mâinile în timp ce făceau transfuzie de răs cu ochii. Una era eliberată. Ajunsesse, de-a doua zi se putea apuca de treabă. Ceea ce-a și făcut, iar seara, când i-a apărut numărul necunoscut pe displayul telefonului, a fost un pic surprinsă. Bunicul meu e pe moarte, nu pot ieși în seara asta, dar pot mâine, i-a zis Isac, fără tristețe în voce. Una i-a închis, speriată. Bunicul tău trage să moară, iar tu vorbești egal, ca robotul de la ora exactă? A oftat și și-a tras cămașa albă peste cap, în timp ce hotăra că duș face de dimineață, acum nu mai are cu ce.

A doua zi a fost parcă și mai obositoare, dar seara, când abia intrase pe ușa camerei și i-a sunat telefonul, nu s-a mai mirat. Bunicul a murit, pot să ies, dacă poți și vrei și tu. Cum să ieși când bunicul tău e mort? aproape c-a țipat indignată Una. L-am îngropat deja, suntem evrei. Și-apoi, bunicul a suferit destul, acum e bine, acum a scăpat de durere, trebuie să fiu și eu bine, sunt obligat să fiu. Unei i s-a părut cel mai bizar lucru pe care-l auzise vreodată, dar n-a putut să zică nu atunci când el a-ntrebat-o dacă e bine să vină într-o jumătate de oră. A ieșit și l-a găsit pe bancă. Părea netulburat. E un cartier liniștit, nu te teme, ne plimbăm un pic pe jos, câteva străzi, și ne-ntorcem. Amândoi am avut o zi grea. Nu se compară, i-a zis țâfnoasă Una. Eu am muncit ca o sclavă, dar ție ți-a murit bunicul. Mie mi s-a eliberat bunicul, a zis el, căutându-i privirea. Una mai văzuse atâta căldură în ochi numai la o iepuroaică albă, după ce fătase.

Au pornit amândoi pe jos, iar el i-a arătat spre un loc mai înalt, acolo e un fel de grajd care are toți pereții din paie și acoperișul la fel, vii să vezi? Una a fost uimită, cum un grajd în mijlocul unui parc din Maastricht? Ei, da, a fost cândva un așezământ religios acolo, poate e prea mult să-i zic mănăstire, oricum, sunt și vaci, n-avem cum să le vedem, dar o să le-auzim și-o să le simțim mirosul de

iarbă frământată. Au urcat încet, el povestindu-i că e farmacist, iar două sâmbete pe lună e DJ la cel mai frecventat club din oraș. DJ din ăla de tip MTV? a întrebat Una. Da, a răs Isac, mixez la platane, mă ocup și de lumini, e foarte frumos și relaxant. O noapte pierdută e relaxantă? a continuat ea. Dar nu e pierdută, Una, ce te bucură nu te obosește. Și-a scos iar din recuzită ochii iepuroaicei lăuze. S-au trezit în fața grajdului cu pereți și acoperiș de paie, iar Una a-nceput să mângâie frenetic pereții și să țipe ca un copil care sare-n băltoace. Isac râdea în hohote. I-a strigat trage, trage tare aer în piept, să simți cum miroase somnul vacilor, Una. Ea a tras și i-au dat lacrimile, i-a venit apă-n gură și-a oftat din rărunchi, toate în același timp. Atunci, Isac a venit spre ea și i-a zis, uitându-i-se-n ochi, pot să te sărut, Una? Nu, a răspuns ea mic și-a lăsat bărbia-n jos, dar poți să mă iei în brațe, dacă vrei. Isac a ocolit-o, iar ea a crezut că s-a-ndepărtat, însă dintr-odată a simțit cum brațele lui o-nconjoară prin spate, iar capul lui se lipește oblic de omoplatul ei stâng. Una a fost așa de uimită că el nu și-a lipit tot corpul de ea, încât s-a întors brusc și l-a-mbrățișat strâns, pulsatil, sprijinindu-și fruntea în adâncitura gâtului lui, obligându-l astfel să-și dea capul mult pe spate. Isac n-a strâns-o cum l-a strâns ea, ci doar i-a mângâiat cold spatele și părul, fruntea și umerii. Au rămas așa o vreme, până când el a-ntrebat pot să-ndrăznesc să sper? Nu poți, Isac, nu sunt singură, sunt doar un pic speriată, nu-mi place să plec de-acasă, mă simt mereu în pericol, nu știu ce naiba am. Dar nu i-a zis nimic de Sergiu. S-au desprins și-au coborât dealul ăla unul lângă altul, ea și-a mai trecut încă o dată mâinile prin pletele pereților grajdului, dar n-a mai țipat, doar a suspinat, apoi s-au trezit, din stradă-n stradă, în fața hotelului. Era două noaptea. Ne mai vedem? a întrebat Isac. Nu știu, nu cred, iartă-mă, mâine o să fiu praf și am de alergat în opt pavilioane, întâlniri, interviuri, rahat, chiar nu cred. Îți mulțumesc mult pentru seara asta și grajd, și vaci, și tot, Isac. Mi-e foarte bine cu tine, Una, mă simt foarte... nu știu exact cum să zic... foarte viu cu tine, parcă îmi activezi niște vieți necunoscute. Poate mai fumăm o țigară într-o seară, dacă ajungi mai devreme. Una l-a îmbrățișat lung și-a oftat ca un om care-și scoate

afară toată viața, nu doar o supărare. Apoi s-a desprins din îmbrățișare și stătea în fața lui, privind în jos. Isac i-a luat capul în mâini și i-a suflat cald în creștet, apoi a sărutat locul încălzit, s-a-ntors și a plecat fără un cuvânt. Una a urcat în cameră, a plâns scuturat, în pragul ușii de la baie, a amânat dușul tot pentru dimineață, s-a dezbrăcat și s-a aruncat în pat. Înainte s-adoarmă, și-a dat seama că nu vorbise deloc cu Sergiu zilele astea, doar schimbaseră SMS-uri de două ori pe zi.

Zilele următoare au fost muncite până la bășici cu sânge deasupra gleznelor, cumpărat pantofi comozi, tip pomana pasiunii, vorbit cu Sergiu în două dimineți și-ntr-o seară, plus un apel de-al lui într-o după-amiază, format te-am sunat să-ți spun că te iubesc. Se făcuse sâmbătă-seara, Una împacheta deja, mereu făcea asta, chiar dacă era frântă, ca să nu cumva să uite ceva la hotel. A doua zi, după prânz, ba chiar pe la trei, avea zborul de-ntoarcere. După ce-a terminat de-mpachetat, s-a uitat pe sub patul dublu, queen size, sub noptiere și fotolii, sub măsuța de lemn și chiar sub telefon. Să nu fi alunecat vreun cercel. De data asta, făcuse duș imediat ce ajunsese în cameră, își oblojise rănile și-apoi se-apucase de-ndesat toată viața-n geantă și-n cele două trolere. Ce purtase în săptămâna aia ar fi ncăput în al treilea troller, mult mai mic. Zâmbi, gândindu-se că e incurabilă, împăcată pentru prima dată cu asta. Și spaima asta, spaima asta de-a nu uita ceva, de parcă orice rahat era de-o importanță vitală, inubliabil. Dar era, de fapt, altceva. Una, când avea treabă, se seta pe modelul robot și ducea totul la capăt superlativ. Apoi, când se elibera de toate grijile, dormea ca o moartă și se trezea dimineața mahmură, adică așa credea că trebuie să se simtă cei sculați din băutura, că ea nu bea nimic. Se mișca mereu lent, cumva în reluare, simțea că a pierdut cea mai mare parte din control. Dacă m-ar prinde careva în momente din astea, ar putea să mă și fută fără probleme, ba chiar să mă ia și de nevastă, zici că sunt un mop, îi zisese odată Cătălinei. Acum, că terminase tot, s-a dus spre pat, dar înainte s-a uitat pe fereastră, în jos, în curtea hotelului. Pe bancă, pe banca adică, fiindcă era aceeași, fuma liniștit Isac și se uita în față, spre intrarea în clădire. Una a vrut să

deschidă fereastra și să strige, dar și-a adus aminte că ferestrele nu se deschid de tot la hoteluri, să nu care cumva să-ți vină poftă să te-arunci, așa că și-a aruncat peste pijamaa ei gri-perlă, cu cățelul care stătea atârnat de Lună, pardesiul, a înhățat geanta și cardul camerei și-a ieșit în fugă. Când a văzut-o, Isac a scos iar iepuroaica vulnerabilă, a zâmbit și cu buzele, dar n-a spus nimic. Una s-a așezat lângă el pe bancă, și-a aprins o țigară și-a desfăcut sticluța de apă minerală cu gust de coajă de lămâie pe care-o cumpărase în drum spre hotel. Au băut pe rând din ea și-au fumat simultan, până li s-au terminat țigările. Pe ultima au poștit-o. N-au vorbit nimic, doar la final, când s-a ridicat, Isac i-a zis dacă vrei să încerci un mic dejun olandez, cu trimiteri evreiești, vin să te iau mâine de-aici, mergem la mine, am râșniță profesională de cafea, e italienească, fac cea mai bună cafea de pe meridian, și-ți gătesc ceva ce n-ai mai mâncat. Și apoi te duc eu la aeroport. Vrei? Una a dat din cap că da, i-a atins umărul cu vârfetele degetelor, a trecut apoi încet pe lângă el și-a deschis ușa hotelului. La ce oră? i-a auzit vocea bucurată. La șapte, Isac. A intrat și-a tras ușa, fără să se uite înapoi.

A dormit prost și s-a trezit cu o oră înaintea ceasului. Era patru dimineața. Isac probabil mixează acum, nici n-o să doarmă, n-are când, nu mi-a păsat de el, am zis șapte, iar eu am avion la trei după-amiază. Dar trebuie să fiu acolo cu trei ore înainte, n-am cum să-l pierd, n-oi rămâne pe-aici. A sărit din pat și-a mai verificat o dată camera, în amănunțime, a făcut un duș lung, s-a machiat tot lung, s-a-mbrăcat, încălțat, a luat toate bagajele și-a coborât la recepție. A rezolvat cu actele, s-a dus în restaurant și-a cerut două cafele botezate cu lapte, le-a luat și-a ieșit în curte. A fumat și-a băut cafea în picioare, nu s-a așezat nicio secundă pe bancă. Avea o nerăbdare cumplită, auzise de sindromul picioarelor neliniștite, dar la ea părea să fie unul al oaselor. La șapte fără zece, Isac i-a apărut în față, cu iepuroaica la locul ei, parcă mai vioaie ca de obicei. Ai dormit vreun pic? Îmi pare rău, nu mi-am dat seama că tu lucrezi, i-a zis Una. Sigur c-am dormit, am mixat până la două, apoi a venit alt DJ. A pus mâna pe cele două trolere și-a dat să plece. Una i-a luat blând din mână trollerul mic, i-a zâmbit și și-au potrivit pașii.